

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEEL, DANIELLE

Aventura / Danielle Steel. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-218-2

821.111

Traducător: **Mirela Dorobanțu**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE AFFAIR

Copyright © 2021 by Danielle Steel
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433-50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

DANIELLE STEEL

Aventura

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul unu

Rose McCarthy făcea să se întoarcă toate capetele ori de câte ori intra într-o cameră. Avea înălțimea de un metru și optzeci și doi de centimetri, era dreaptă ca bradul și aranjată impecabil, cu un stil desăvârșit, picioare lungi, grațioase și păr alb ca zăpada tuns bob, până la bărbie. Ochilor ei albaștri și pătrunzători nu le scăpa nimic. Putea înspăimânta pe oricine cu câteva cuvinte bine alese, convingătoare și rostite cu voce joasă, sau bucura un tânăr angajat cu laude generoase. De douăzeci și cinci de ani era redactorul-șef la legendarei publicații *Mode Magazine*. Prietenoasă, politicoasă și extraordinar de competentă, conducea cu mână de fier, cu extrem de multă grație și discreție. Era recunoscută pentru discernământul deosebit, deciziile înțelepte ce erau întotdeauna în avantajul revistei, dăruirea și dragostea ei pentru modă.

Întotdeauna purta o pată de culoare sau un accesoriu ce atrage privirea, un inel pe care-l găsisese într-un magazin vechi și prăfuit în Veneția, o brățară dintr-un bazar marocan, o eșarfă, un ac de păr, orice piesă neobișnuită. Eleganța ei era innăscută.

De obicei purta negru, dar din când în când surprindea pe toată lumea cu o culoare puternică. Nimeni nu reușise s-o imite vreodată, deși mulți încercaseră. Nimeni nu arăta perfect ca ea la nouă dimineața sau la oricare altă oră a zilei. Era perfect trează și atentă din momentul în care ajungea la birou și nu se oprea toată

ziua. Își împingea de la spate cu fermitate angajații și aștepta de la ei ce era mai bun, dar era infinit mai dură cu ea decât cu oricine altcineva.

Mediul din care provenea era fascinant de contradictoriu. Tatăl ei fusese un istoric britanic foarte publicat și respectat, care predase la Oxford. Născută și crescută în Londra, a studiat la Oxford timp de doi ani, la îndemnul tatălui ei, dar nu i-a plăcut acolo niciodată. Mama ei, italiancă, era o expertă celebră în picturile Renașterii italiene. Provenea dintr-o mare familie aristocrată. Fiicele lui Rose o tachinau spunându-i că era italiancă acasă și englezoaică la muncă. Era un sâmbure de adevăr în asta. Pe cât de sentimentală era mama ei, pe atât de diferit era tatăl. Rose învățase de la ei și înflorise ca unic copil, având parte de dragostea și sprijinul ambilor părinți. Îi plăcea să viziteze frecvent la Roma calda familie a mamei ei. Vorbea fluent italiana, franceza și engleza și, după doi ani la Oxford, frecventase un an cursurile de la Sorbona, care-i plăcuseră mai mult. Pasiunea și instinctul pentru modă au ieșit la iveală când avea 20 de ani și locuia la Paris. S-a întors în Londra, a devenit stagiar la o bine-cunoscută revistă britanică și, în câteva luni, s-a îndrăgostit de un bancher american, Wallace McCarthy. În urma unui impuls, la 21 de ani, s-a mutat în New York pentru el, a obținut o slujbă amărâtă la *Vogue*, a luptat să avanseze și a devenit redactor asociat la 30 de ani. Unsprezece ani mai târziu, pe când avea 41 de ani, i s-a oferit postul de redactor-șef la *Mode Magazine*, pe care a transformat-o într-o publicație de succes. Era sufletul revistei și stabilise standarde înalte. La douăzeci și cinci de ani de când preluase postul, *Mode* era una dintre cele mai influente reviste de modă din lume. Succesul acesteia se datora indubitabil lui Rose. Soțul ei, Wallace, era mândru de ea și a sprijinit-o mereu în carieră. Mariajul lor era la fel de important pentru amândoi, solid ca

stânca și o prioritate pentru ea. La birou era neobosită, iar acasă, soție iubitoare.

Fidelă educației britanice, la muncă nu vorbea despre viața personală. Rareori îl menționa pe Wallace la birou, deși acasă era centrul vieții ei. În plină ascensiune ca redactor de modă, dăduse naștere la patru fiice, despre care recunoștea în particular că sunt bucuria existenței sale. Rareori vorbea despre ele în viața de zi cu zi. Era o profesionistă desăvârșită, își luase minimum de concediu când le născuse, apoi se întorsese la birou, gata de muncă. Când revenise din concediul de maternitate, era la fel de zveltă și de stilată ca întotdeauna, dichisită și gata să se concentreze din nou asupra revistei.

Căsnicia de patruzeci de ani a fost una stabilă până la moartea soțului ei, în urmă cu patru ani.

Numai fidela ei asistentă Jen Morgan, care o urmăsea de la *Vogue* și încă îi era alături, știa totul despre viața ei personală și cât de sfâșiată a fost când Wallace a murit după o boală șocant de scurtă. După aceea, mai mult ca niciodată, Rose a devenit extrem de apropiată de fiicele ei și vorbea deseori cu ele, dar, ca de fiecare dată, când era la birou, nu mai conta nimic altceva decât *Mode*. Cariera a fost mereu pasiunea ei, dar devenise, de asemenea, și refugiu odată cu plecarea lui Wallace. Cele două vieți ale ei nu se intersectau niciodată. Crease o revistă ce avea un succes incredibil și o familie cu patru tinere femei foarte diferite, dar foarte apropiate una de cealaltă. Era mândră de ele și de viețile pe care le duceau ca adulți.

Își făcuse mereu timp pentru soțul ei și fiicele lor, dar acum era văduvă, fetele crescuseră, iar ea se dedica și mai mult muncii. Uneori, părea că nu părăsește niciodată biroul. Deseori, era acolo când veneau ceilalți. Fiind matinală, îi plăcea să înceapă devreme, dar pleca de la birou târziu în fiecare seară. Ani la rând, s-a

împărțit între părinți, copii și serviciu, iar acum munca îi capta întreaga atenție, la un moment dat ocupându-i cea mai mare parte a timpului. Își adora ficele, dar ele erau ocupate cu propriile vieți, așa cum i se părea și firească. Nu se amesteca în viețile lor și nici nu ridica pretenții asupra timpului lor. Își umplea zilele și nopțile cu ceea ce făcea pentru *Mode*. Trăia și respira pentru revistă și fiecare detaliu și problemă îi capta toată atenția. Nimic nu-i scăpa.

În acea dimineață de mai, a privit în jurul mesei cu un zâmbet rece. Cei mai importanți redactori erau la ședință, alături de tot departamentul de creație. Întotdeauna asculta ce aveau de spus, dar Rose avea ultimul cuvânt. Dacă i-ai fi întrebat, toți ar fi spus că era corectă. Nu-și impunea opiniile în fața lor, dar, când o auzeau argumentând, recunoșteau deseori că instinctele ei în ceea ce privește *Mode* erau corecte. O iubea aproape ca pe un copil, ca pe o ființă plină de viață. Nu făcea prezumții. Știa ce era bine pentru *Mode* și greșelile pe care le făcuse în douăzeci de ani puteau fi numărate pe degetele de la o mână.

Erau într-o ședință pentru planificarea din timp a importantului număr din septembrie pe care-l publicau în fiecare an. Toate marile reviste de modă o făceau, dar numărul publicat în septembrie de *Mode* era cel mai râvnit de toți. Revista devenise de fiecare dată un număr de colecție și era la fel de emblematică precum însăși Rose. Ea era o legendă a modei și toată lumea dorea să vadă ce le spune *Mode* despre stilurile pentru următorul sezon de iarnă. Femeile își regândeau întregul aspect și întreaga ținută în funcție de ceea ce le spunea *Mode* în legătură cu machiajul, cu sănătatea, cu părul și cu ceea ce ar trebui să poarte. Revista nu impunea nimic. Cititorii implorau pentru ceea ce le oferea.

De obicei, începeau să lucreze la fiecare număr cu trei luni în avans. Pentru numărul din septembrie o făceau însă și mai devreme. Erau atât de multe lucruri ce trebuiau luate în considerare și discutate, începând cu persoana pe care o puneau pe copertă. În plus, erau subiectele, editorialele, articolele și plasarea reclamelor agențiilor de publicitate, care plăteau o avere ca să apară în acest număr al revistei.

Aveau deja trei propuneri pentru copertă, dar niciuna dintre ele nu o încânta pe Rose. Pentru ea, păreau plictisitoare și previzibile. Voia pe copertă pe cineva care să incite atenția cititorilor și să facă senzație. Unul dintre redactori propusese o cântăreață rock, o vedetă importantă. Fusese pe coperta lor de câteva ori înainte și nu era nimic nou sau diferit la ea, deși arăta fabulos. Luaseră în considerare o actriță care câștigase Oscarul, dar Rose voia pe cineva mai tânăr. Redactorul care se ocupa de rubricile de frumusețe o voia pe copertă pe Prima Doamnă. Câștigase inimile americanilor cu actele ei de binefacere și cu istețimea ei. Era avocată și susținea cauza femeilor de când soțul ei venise la Casa Albă. Era un gând nobil, dar femeia avea un stil conservator, cumva pretențios, și, cu Prima Doamnă pe copertă, ar fi fost greu să fie vorba despre modă.

— Are vârsta mea, a zis Rose, cu o privire nemulțumită. Nu o putem alege pe ea pentru ediția din septembrie. O putem folosi mai târziu.

Charity Bennett, cea mai îndrăzneată dintre stilistii ei, a venit cu o altă sugestie pe care a susținut-o la scurt timp după începerea ședinței. Rose se contrazisese frecvent cu ea, dar îi respectase stilul și istețimea, iar Charity mersese deseori către ceva cu adevărat avangardist. Era tânără și îndrăzneată, iar Rose era mereu cu ochii pe ea ca să nu depășească limita. Charity avea părul negru precum cerneala, fața ascuțită și tenul ca

fildeșul și nu se temea niciodată să înfrunte redactorul-șef. Rose o admira pentru asta și asculta mereu ce are de spus. Chiar dacă nu se dădea în vânt după personalitatea ei, savoarea cu care contribuia la editorialele lor era un binevenit semnal de alarmă care-i ajuta să fie cu un pas înaintea tendințelor actuale.

— Ce părere aveți de Pascale Solon? a propus Charity. Are 22 de ani, arată spectaculos și tocmai a câștigat la Festivalul de Film de la Cannes toate premiile pentru noul ei film. Are o aventură fierbinte cu Nicolas Bateau, cel care a scris cartea pe care s-a bazat filmul. El are 42 de ani, aproape dublul vârstei ei, și cei doi au fost punctul de atracție la Cannes. Nicolas Bateau a dat de înțeles clar că are o aventură cu ea. E căsătorit, bineînțeles, și cel mai bine vândut autor din Franța. Toți spun că Pascale va câștiga un Oscar pentru film și cu siguranță un Glob de Aur, premiu oferit de presa străină, care, aproape de fiecare dată, prevestește cum va vota Academia la premiile Oscar. E tânără și în atenția tuturor, fiind una dintre cele mai senzaționale apariții pe care le-am văzut vreodată. E foarte sexy și aproape că are o inocență pornografică. O face pe Lolita să pară Minnie Mouse. Ce părere aveți?

S-a uitat direct la Rose, care stătea tăcută, fără să i se citească nimic pe chip, gândindu-se fără să reacționeze timp de un minut. Uneori, Rose era enigmatică; asta până când dorea să-și împărtășească gândurile.

— E o posibilitate, a fost singura replică a lui Rose.

Când era ceva ce nu-i plăcea, semăna cu un sfinx. Cei care o cunoșteau bine își dădeau seama că nu era încântată de idee și, dacă nu putea fi convinsă, toți știau că nu se va întâmpla. Rose trebuia să creadă în deciziile pe care le lua.

— Dacă nu o luăm noi, o va face *Vogue*, a spus Charity, știind că asta ar putea s-o facă pe Rose să își dorească să pună mâna pe Pascale înaintea altcuiva.

Charity știa că Rose nu ar lăsa niciodată revista să alunece pe panta jurnalismului tabloid, dar puteau atinge cu ușurință un detaliu tentant legat de un subiect personal fără să meargă prea departe. Rose avea reguli și stabilise limite pe care se aștepta să le respecte redactorii ei. Era de acord cu ceea ce scriau numai dacă aveau fapte confirmate și nu ar fi tolerat editorialele în revistă dacă ar fi fost scrise într-un stil ieftin. Detesta mizeria și bârfele fără teme. Revista era despre modă, nu despre trasul ocazional cu ochiul la partea neplăcută a vieții subiecților ei. Dacă erau celebri, aveau de obicei secrete. Charity Bennett încerca mereu să o facă pe Rose să depășească această limită și, când era suficient de energică, Rose nu ezita să riposteze. De data aceasta, ea nu a comentat, ci doar a țuguat buzele, gest care, pentru toți cei aflați în încăpere, însemna că trebuie să renunțe.

— Nu ne putem baza interesul față de ea pe aventura cu un scriitor celebru, a comentat, în cele din urmă, Rose. Până la apariția numărului din septembrie, e posibil să se încheie această poveste. Filmul abia a fost lansat. Peste patru luni, ea poate avea o aventură cu altcineva, iar noi vom veni cu vești expirate și ne vom face de râs.

Ura să publice bârfe, după cum bine știau toți, și se ferea de asta ori de câte ori era posibil. În revistă se publicau articole serioase și interviuri despre direcția în care se îndreptau carierele și stilurile de viață ale subiecților lor, iar o aventură cu un bărbat căsătorit, fie el și unul celebru, nu era suficientă ca s-o convingă pe Rose s-o pună pe Pascale pe copertă. Nu era nicio îndoială că Pascale Solon devenise peste noapte o vedetă importantă, datorită unui rol dificil pe care îl interpretase

admirabil. Nicolas Bateau fusese scenarist și regizor și, aparent, o pregătise în timpul liber. O ajutase să interpreteze fabulos. Rose nu auzise de aventură până când nu a adus Charity vorba despre ea. Erau genul de informație și aluzie obscene în care Charity excela. Rose voia pe copertă o poveste despre modă, nu un articol de scandal.

— Poate că aventura nu se va încheia atât de repede cum crezi, a insistat Charity. Se zvonește că ar fi gravidă, așa că e posibil să dăm lovitura cu povestea din septembrie.

Era îngâmfată, iar unul dintre redactori și-a dat ochii peste cap.

— Oh, te rog, nu veni cu o altă vedetă despuiată, cu burta rotunjită, pe copertă. Prefer s-o văd pe Prima Doamnă într-unul dintre costumele ei bleumarin și bluză albă cu fundă. Nici nu se pune problema să vedem o altă vedetă însărcinată, a zis Rose, începând să pară agasată.

— Nu i se va vedea burta dacă facem ședința foto acum.

Charity a fixat-o cu privirea în timp ce Rose a parcurs lista cu celelalte sugestii; niciuna nu o atrăgea.

— Ce spuneți de Michaela Rim? a întrebat distrasă Rose.

Era o altă tânără vedetă care făcuse un rol excepțional într-un film recent.

— La anu', a contraatacat Charity. Încă nu a auzit nimeni de ea. Nu e nici pe departe la fel de fermecătoare ca Pascale. Și e mult prea tânără. Abia a împlinit 19 ani. Trebuie să capete mai multă experiență înainte să apară în numărul din septembrie.

Rose a dat aprobator din cap. Avea dreptate.

— Haide să recunoaștem, Nicolas Bateau e un prost și, dacă-și lasă soția pentru Pascale Solon, știrea va apărea în toată lumea, iar numărul nostru din septembrie va fi cel mai tare de pe tarabe. Vreau să obțin asta, a zis cu îndârjire Charity.

Pascale era tulburător de frumoasă și nu era nicio îndoială că ar fi arătat fabulos cu orice s-ar fi îmbrăcat. Era o idee, dar lui Rose nu-i plăcea.

— Mai mult, ar părea că susținem infidelitatea și pe bărbații care își înșală soțiile. Suntem în America, Charity. Americanilor nu le plac bărbații care-și înșală soțiile. Nu suntem în Franța.

Charity lucrase pentru o revistă franceză de modă, înainte să vină la *Mode*, care se apropia periculos de mult de un tabloid. Chipul lui Rose era inexpresiv și tonul, rece ca gheața atunci când și-a fixat ochii albaștri pătrunzători pe redactoarea atât de decisă s-o pună pe Pascale pe copertă.

— Nu suntem tabloid sau o revistă pentru cinefili, i-a reamintit cu severitate Rose. Sunt o mulțime de alte reviste care pot acoperi acest subiect. Hai să nu uităm cine suntem.

Charity părea frustrată și au trecut la alte detalii ale problemei ce trebuia decisă în săptămânile următoare. La finalul ședinței tot nu căzuseră de acord asupra copertei.

— Cred că și-au făcut de cap și înainte, a zis Charity când întâlnirea s-a apropiat de final. Am uitat cu cine e el căsătorit, e o persoană obișnuită, care arată bine. Cred că e scriitoare, jurnalistă sau ceva de genul ăsta.

— E un designer de interioare foarte cunoscut, a corectat-o Rose. Și au copii mici. Nu-mi place povestea.

S-a ridicat, ceea ce era un semnal pentru ceilalți să se întoarcă la muncă. Ședința durase două ore și